

hilste i dette Øjeblik venligt til Vognen. Hofjægmesterinden, der holdt af at vise sig folkelig, lod standse et Øjeblik og vekslede nogle Ord med dem om deres Børn. Saa kørte man videre.

Udenfor Byen gik Vejen atter nedad, og efter en Snes Minutters rask Kørsel saaes Bøstrup By forude, kønt beliggende ved Foden af en skovklædt Bakke.

De fandt Præstefamiljen samlet ude paa et Stykke Mark bagved Haven, hvor der var indrettet en Sportsplads for Ungdommen. Tre gullokkede Drengene i Alderen fra ti til seksten Aar spillede Langbold i Skjorteærmer, og Præsten førte selv an i Legen og raabte allerivrigst, naar det galdt om at stikke en Bold rettidigt ind til Maalet. Hans Kone stod ved Siden af med en lille Pige ved Haanden og saae til. Frøken Inger, der var den ældste af Præstens Børn, sad for sig selv henne paa Havediget med en Bog i Skødet og læste.

Der var ingen af dem, der havde hørt de Fremmede komme; og disse havde ikke villet lade sig melde men var gaaet lige fra Vognen ind gennem Haven for at kunne overraske.

Den første, der fik Øje paa dem, var Frøken Inger. I samme Nu var hun oppe med et lille Henrykkelsesskrig og kastede sig om Halsen paa Hofjægmesterinden. Saa blev der en almindelig Modtagelse med hjertelige Udbrud af Glæde og Overraskelse.

Præsten slog Per paa Skulderen og bød ham Velkommen.

„Dyrker De Sporten, Hr. Ingeniør?“ spurgte han, idet han tog sin store Halmhat af Hovedet og tørrede sig over Panden med sit Lommetørklæde. „Aa, det er en livsalig Ting! I den Hen-